

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende om, at Retten ikke vurderede Rådets anvendelse af den relevante test i forhold til den korrekte retlige standard.

Appellanten har gjort gældende, at idet Retten ikke anvendte de relevante kriterier, som er indeholdt i Kommissionens meddelelse vedrørende autonome toldsuspensioner og toldkontingenter (meddelelse 2011/C 363/02 ⁽¹⁾), under vurderingen af, hvorvidt den autonome toldsuspension for BPA skulle ophøre, var den af Retten foretagne bedømmelse af Rådets og Kommissionens argumentation imod den relevante retlige test hverken korrekt eller i overensstemmelse med de korrekte retlige standarder, der skal anvendes i denne situation.

2. Andet anbringende om, at Retten retsstridigt satte sin egen argumentation i stedet for Rådets og gengav beviserne åbenbart urigtigt.

Appellanten har for det første gjort gældende, at Retten retsstridigt søgte at erstatte Rådets og Kommissionens argumentation med sin egen og herved på egen hånd tilvejebragte en retsstridig begrundelse til støtte for den opfattelse, at de varer, der blev tilbudt af den indsigende part, kunne anses for at være identiske eller ækvivalente med eller erstatte BPA.

For det andet er det gjort gældende, at Retten vurderede de beviser, der vedrørte den indsigende parts evne til at levere tilstrækkelige mængder af de med BPA påståede sammenlignelige varer, på en måde, der var åbenbart ukorrekt, hvorved den foretog en urigtig gengivelse af bevismaterialets klare indhold og fordrejede anvendelsen heraf i forbindelse med bedømmelsen af sagen i første instans.

3. Tredje anbringende om, at Retten begik åbenbare fejl ved anvendelsen af de relevante procedurer og ved at antage en selvmodsigende begrundelse.

Appellanten har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at Kommissionens beføjelse til at afvise en indsigelse — på grund af en forsinkelse i besvarelsen, der var væsentlig længere end de 15 arbejdsdage, der er fastsat i Kommissionens meddelelse — kun vedrørte den første kontakt mellem den indsigende part og de ansøgende virksomheder, og ikke den efterfølgende kommunikation, hvilket gjorde det muligt for Retten at fastslå, at denne forsinkelse var irrelevant. Herved antog Retten en selvmodsigende begrundelse vedrørende arten af samt funktionsmåden og rollen for de forskellige parter i den procedure, som er fastlagt ved Kommissionens meddelelse.

⁽¹⁾ – EUT 2011, C 363, s. 6.

Appel iværksat den 4. maj 2017 af GX til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 3. marts 2017 i sag T-556/16, GX mod Europa-Kommissionen

(Sag C-233/17 P)

(2017/C 221/16)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: GX (ved avocat G.-M. Enache)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede kendelse ophæves, og følgelig må den anfægtede afgørelse, der blev truffet af ansættelsesmyndigheden, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale en erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, der er lidt som følge af denne afgørelse.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med sin appel har appellanten nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets kendelse af 3. marts 2017 i sag T-556/16, GX mod Kommissionen, hvorved appellanten ikke fik medhold i sit søgsmål med påstand om annullation af den af udvælgelseskomitéen for den almindelige udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13 truffne afgørelse om ikke at opføre ham på reservelisten over de personer, der havde bestået den nævnte udvælgelsesprøve.

Til støtte for appellen har appellanten fremsat to anbringender:

1. Ulovligheden af meddelelsen om udvælgelsesprøven, af berigtigelsen og af assessmentcenterets grundlæggende principper

Appellanten har anført, at meddelelsen om udvælgelsesprøven er ulovlig, for så vidt som den ikke giver en objektiv begrundelse for begrænsningen af valget af det andet sprog (tysk, engelsk eller fransk) hverken henset til tjenestens interesse eller proportionaliteten af denne begrænsning henset til tjenestens reelle behov.

Appellanten har for det andet påberåbt sig ulovligheden, ugyldigheden og det manglende videnskabelige grundlag for assessmentcenterets grundlæggende principper vedrørende EPSO's åbne udvælgelsesprøver, idet der ikke er noget, der støtter, beviser og der er heller ikke foretaget nogen kontrol af den grundlæggende praksis, der anvendes af EPSO, for så vidt angår følgende principper: (i) »tidligere adfærd er den bedste indikator for fremtidig præstationsevne«, (ii) »assessmentcentre, der simulerer virkelighedsnære arbejdssituationer, er den bedste indikator for præstationsevne i virkeligheden«.

Appellanten har for det tredje gjort gældende, at den berigtigelse, der blev offentliggjort i udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13, var ulovlig.

2. Proceduremæssige uregelmæssigheder i assessmentcenteret

Appellanten har anført, at assessmentcenteret har begået et vist antal påståede proceduremæssige uregelmæssigheder i forbindelse med udvælgelsesprøve EPSO/AD/248/13.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 10. maj 2017, Gert Teglgård og Fløjstrupgård I/S mod Fødevareministeriets Klagecenter

(Sag C-239/17)

(2017/C 221/17)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter

Sagsøger: Gert Teglgård og Fløjstrupgård I/S

Sagsøgte: Fødevareministeriets Klagecenter

Præjudicielle spørgsmål

1. I en situation, hvor en landbruger ikke overholder de lovbestemte forvaltningskrav eller betingelserne for god landbrugs- og miljømæssig stand i et kalenderår, og der derfor skal ske nedsættelse af landbrugerens direkte betalinger, jf. artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1782/2003 ⁽¹⁾ sammenholdt med artikel 66, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 796/2004 ⁽²⁾, skal støttenedsættelsen da beregnes på baggrund af landbrugerens direkte betalinger
 - a) i det kalenderår, hvor den manglende overholdelse finder sted, eller
 - b) i det (senere) kalenderår, hvor den manglende overholdelse fastslås/konstateres?
2. Er resultatet det samme i henhold til de efterfølgende regler i artikel 23, stk. 1, i Rådets forordning nr. 73/2009 ⁽³⁾ sammenholdt med artikel 70, stk. 4 og stk. 8, litra a), i Kommissionens forordning nr. 1122/2009 ⁽⁴⁾?